

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **Ing. P. M.**, zastoupeného JUDr. Michalem Lincem, advokátem se sídlem Staroměstské náměstí 17, Praha 1, proti žalovanému: **Národní bezpečnostní úřad**, se sídlem Na Popelce 2/16, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2004, č.j. 3899/2004-NBÚ/07-SO, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 9. 8. 2007, č. j. 6 Ca 6/2005 – 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedené usnesení Městského soudu v Praze, jímž bylo výrokem I. odmítnuto jeho odvolání proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 7. 2007, č. j. 6 Ca 6/2005 – 46 o zastavení řízení o kasační stížnosti a výrokem II. bylo rozhodnuto o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 3000 Kč za toto řízení. Při posouzení věci vycházel Městský soud v Praze z následujících skutečností.

Žalobce podal kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2007, č. j. 6 Ca 6/2005 – 31, avšak nezaplatil soudní poplatek a neučinil tak ani dodatečně na výzvu soudu. Řízení o kasační stížnosti pak bylo usnesením Městského soudu v Praze ze dne 2. 7. 2007 č. j. 6 Ca 6/2005 – 46 zastaveno a toto usnesení nabylo dne 9. 7. 2007 právní moci. Odvolání proti uvedenému usnesení podal žalobce dne 25. 7. 2007.

K věci samé poukázal Městský soud v Praze na ustanovení § 9 odst. 7 zák. č. 549/1991 Sb., dle kterého soud zruší usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku, je-li poplatek ve věcech správního soudnictví zaplacen dříve, než usnesení nabylo právní moci a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení. Z uvedeného pak bez další, bližší argumentace dovodil, že řízení o odvolání brání neodstranitelný nedostatek podmínek

řízení spočívající v nedostatku pravomoci soudu, a proto odvolání odmítl s poukazem na ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

V podané kasační stížnosti žalobce namítal, že usnesení s výzvou k zaplacení soudního poplatku bylo doručeno pouze jeho zástupci, nikoliv jemu samotnému a navíc výklad zákona o soudních poplatcích tak, jak jej napadeným usnesením provedl Městský soud v Praze, by ve svém důsledku zakládal nemožnost podat proti usnesení o zastavení řízení o kasační stížnosti odvolání. Blíže své námitky neodůvodnil. Závěrem navrhl, aby bylo napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Podle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak.

Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost žalobce není důvodná. Jak vyplývá z výše cit. ustanovení § 102 s. ř. s., jediným přípustným opravným prostředkem pro řízení o žalobě ve věcech správního soudnictví je kasační stížnost. Institut odvolání předpisy upravující proces před správními soudy neznají a nelze ho dovodit ani pro rozhodnutí vydávaná podle zák. č. 549/1991 Sb. Tomuto závěru ostatně svědčí podpůrně i Městským soudem v Praze citované ust. § 9 odst. 7 cit. zákona, které pro správní soudnictví upravuje odchylně možnost dodatečného zaplacení soudního poplatku. Městský soud v Praze tudíž nepochybil pokud dovedl, že pro řízení o odvolání proti usnesení tohoto soudu ze dne 2. 7. 2007 nemá dostatek pravomoci a je tudíž dán nedostatek podmínek v řízení ve smyslu ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Z tohoto hlediska je pak již jen podružná námitka žalobce proti způsobu doručení výzvy k zaplacení soudního poplatku. Proto Nejvyšší správní soud už jen na okraj podotýká, že v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 22. 7. 2005 č. j. 2 Afs 187/2004 – 69, publikovaného ve sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 726/2005, byl vysloven právní názor, dle něhož povinnost zaplatit soudní poplatek plyne z procesního postavení účastníka řízení, který činí úkon poplatku podléhající. Zaplacení soudního poplatku ovšem není úkonem, který má osobně vykonat účastník řízení; je-li účastník řízení zastoupen, výzva k zaplacení soudního poplatku se doručuje podle ust. § 42 odst. 2 s. ř. s. pouze jeho zástupci. Tento názor koresponduje s názorem vysloveným již v usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 1. 2004 sp. zn. II. ÚS 671/02. Ani zde tedy nelze dovodit ze strany Městského soudu v Praze žádné pochybení.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že napadené usnesení Městského soudu v Praze netrpí vadou podle ust. § 103 odst. 1 e) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, žalovaný správní orgán byl ve věci úspěšný, prokazatelné náklady řízení mu však nevznikly. Nejvyšší správní soud proto o nákladech řízení rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spoj. s ust. § 120 s. ř. s. jak ve výroku uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu